

Nerozhoduje ani, zda žalobce mimo jiné nároky, které uplatňuje, žádá také náhradu útrat původního sporu, ač je doposud ještě nezaplatil, neboť jeho jmění jest dotčeno již povinnostmi k placení útrat.

Poněvadž nynější dovolatel v odvolání uplatňoval nesprávné posouzení průvodních prostředků a provedeního průvodního řízení a neúplnost řízení, s kterými odvolacími důvody se odvolací soud nezabýval, vycházejí ze svého nesprávného právního názoru, bylo rozsudek odvolacího soudu zrušiti, aby bylo rozhodnuto také o ostatních odvolacích důvodech.

Čís. 17111.

Nezbytnou cestu (zák. č. 140/1896 ř. z.) nelze povolit pro pouhé pohodlí majitele nemovitosti, nýbrž rozhoduje vždy hospodářská potřeba dotčené nemovitosti.

I značná zajiďka i svahovitost dosavadní spojovací cesty může odůvodniti zřízení nezbytné cesty, vyžaduje-li jí řádné hospodaření neb užívání nemovitosti. Zdali je tomu tak, jest posouditi podle okolností jednotlivého případu.

Pro nárok na zřízení nouzové cesty je bezvýznamné, že nabyvatel nemovitosti znal dosavadní spojení nabyté nemovitosti se sítí veřejných cest.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1938, R II 424/38.)

Srov. rozh. č. 1052 Sb. n. s.

Návrhu Josefa K. a dalších navrhovatelů, bydlících vesměs v obci B., aby jim byla povolena pro jejich pozemky nezbytná cesta jako služebnost vozové cesty přes pozemky odpůrců v šíři a směru, jak je blíže v návrhu uvedeno, vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Nezákonnost spatřují dovolací stěžovatelé v tom, že nižší soudy povolily přes jejich pozemky služebnost vozové cesty jako cestu nezbytnou, ačkoliv prý tu nejsou zákonné podmínky pro zřízení cesty z nouze. Dovolací rekurs není v té příčině oprávněn. Podle § 1 zák. č. 140/1896 ř. z. může majitel nemovitosti, která pro účely řádného hospodaření nebo užívání nemá potřebného spojení se sítí veřejných cest, buďto že spojení úplně schází, nebo že je nedostatečné, žádati soudní zřízení nouzové cesty přes cizí nemovitost. V § 2, odst. 2, uved. zák. se praví, že k dosažení kratšího spojení než je dosavadní, se cesta nouzová neposkytne. Obě vzpomenutá zákonná ustanovení jest vykládati v souvislosti, z níž plyne, že nelze povolit nouzovou cestu pro pouhé pohodlí majitele nemovitosti, nýbrž že rozhoduje jedině hospodářská

potřeba dotčené reality. Může tedy i značná zajižd'ka i svahovitost dosavadní spojovací cesty býti důvodem k zřízení nouzové cesty, jestliže toho řádné hospodaření neb užívání nemovitosti vyžaduje. To vše nutno posuzovati podle okolností jednotlivého případu. V souzeném případě bylo zjištěno, že z pozemků navrhovatelů vedou sice k síti veřejných cest dvě veřejné cesty, že však propůjčená cesta nouzová znamená pro některé navrhovatele úsporu 1800 až 2000 metrů a že vede v terénu rovném, kdežto dosavadní cesty jsou značně svahovité, což má velký význam pro výkonnost potahů, která podle soudního znalce Karla H. činí u kravských potahů na dosavadních cestách denní tři zajižd'ky a 18 q nákladu, kdežto na cestě nouzové bude činiti denně 6 zajižděk a 60 q nákladu. Dovolací stěžovatelé míní, že šetření kravského potahu jest důvod tkvící k osobě navrhovatelů, avšak to, co platí pro potahy kravské, platí i pro potahy jiné. Jde tedy o větší opotřebení potahů i povozů a větší ztrátu času při použití starých spojovacích cest u srovnání s používáním propůjčené nouzové cesty, tedy zřejmě o důvody tkvící v poloze o povaze pozemků navrhovatelů a o hospodaření na nich, které za stávajících poměrů jest podle posudku znalce Karla H., jehož se nižší soudy přidržely, nerentabilní. Když tedy nižší soudy, hodnotíce výsledky místního ohledání a posudek tohoto znalce, dospěly k úsudku, že podmínky pro zřízení cesty nouzové jsou v tomto případě podle §§ 1 a 2 zák. č. 140/1896 ř. z. dány, nelze mluvit o nezákonnosti ve smyslu čl. V č. 1 zák. č. 251/1934 Sb. z. a n. Že navrhovatelé, kupující pozemkové dílce v parcelách č. 1272 a 1273 v D., věděli, jaké spojení pozemky ty se sítí veřejných cest mají, není pro zřízení nouzové cesty zcela rozhodující, neboť pro nárok na zřízení cesty nouzové podle § 1 zák. č. 140/1896 ř. z. nerozhoduje znalost místních poměrů, nýbrž toliko objektivní existence podmínek v uvedeném zákoně stanovených.

Čís. 17112.

Ustanovení opatrovníka pozůstalosti podle § 811 obč. zák. náleží zásadně pozůstalostnímu soudu, a to i tehdy, když pozůstalost nebyla pro nedostatek jmění projednána (§ 72 nesp. pat.). Jen jsou-li tu podmínky § 8 c. ř. s., jest k ustanovení opatrovníka pozůstalosti oprávněn procesní soud.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1938, R II 485/38.)

Žalobce navrhl dne 31. května 1938 u pracovního soudu, aby byl žalované Věře M., která zemřela dne 4. března 1937 a po níž byla pozůstalost odbyta pro nedostatek jmění, ustanoven opatrovník k zastupování ve sporu o zaplacení 3.578 Kč 40 h s přísl. Soud prvního st. l. i c. vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl návrh. Důvody, Podle § 155 c. ř. s. se úmrtím strany, která není zastoupena advokátem, přerušuje spor ze zákona. Účinek přerušení tkví v tom, že procesní soud nesmí již prováděti žádné procesní úkony, ba ani svá rozhodnutí nesmí